

SPOMENICI ZABORAVLJENE MUDROSTI

„...Prolazili su kroz razne duhovne Planove.

Približavali su se svijetu prasluka.

Na jednoj gotovo beskranoj peščanoj ravni se uzdiglo nešto nalik ogromnom bregu – ili je to bilo delo ljudi?

Bilo je visoko kao breg, ali tako pravilno kao da je kakva građevina ili kakva matematička figura.

Ogromno zdanje je imalo apsolutno kvadratnu osnovicu, odozgo gledano bilo je kvadrat. Njegove četiri stranice, koje su bile približnih dimenzija, sijale su kao glatko polirani alabaster. Svaka strana je bila trougao. Sve četiri strane su se na vrhu spajale u šiljak.

Čudeći se, posmatrao je mladi sveštenik tu građevinu.

„Što je to?“ - pitao je vodiča.

„To je spomenik mere i vremena koji će otkriti istinu onima koji znaju da čitaju. On će biti sagrađen u tvojoj sadašnjoj domovini kada za to dođe vreme.

Jer doći će dani u kojima većina ljudi više neće hteti ni moći da crpi svetlo i znanje iz viših izvora, nego će kao slepe krtice samo rovariti u materiji. I oni će sebi izgledati mudri. Neće imati unutrašnje svetlo i u svom neopravdanom ponosu imaće poverenja samo u svojih pet niskih čula.

U to vreme će ovaj spomenik govoriti i svedočiti o mudrosti Nebeskih. Za to vreme će on biti sagrađen i mudri će to istraživati, a razumni mu se diviti“.

Iz knjige „Posvećenje u starom Egiptu“, Waldemar V. Uxkull, izdanje Beograd 2005.

Čitajući ovaj tekst nisam mogao ne prisjetiti se rasprava o bosanskim piramidama. Knjiga kroz 22 slike velike arkane Tarota opisuje put posvećenika u starom Egiptu još prije gradnje piramida, istovremeno pri kraju pogađajući samu bit onoga što se danas događa oko bosanskih piramida. U navedenom tekstu duhovni vodič posvećeniku opisuje piramidu.

Nedavno sam u Zagrebu prisustvovao predavanju na kojem je između ostalog spomenut i značaj pisanja i dokumentiranja ne samo zbog bolje organizacije posla nego i zbog dokumentiranja i prenošenja znanja. Predavač je naveo slijedeći primjer:

„U tvrtkama su prije rata radili ljudi koji su poznavali probleme i procese. No ti su se ljudi razišli, a ono što je bilo zapisano je ili izgubljeno ili pak uništeno. Veći dio tih znanja tako nije prenesen na današnju generaciju koja mora neke stvari učiti ispočetka. Zato je određene postupke dobro zapisivati kako bi ih prenijeli ostalima“.

Ukoliko pogledamo iza sebe, ustanovit ćemo da se od kada je počeo raspad bivše države pa do danas radi o 16 – 17 godina, dakle niti dva puna desetljeća. Za to vrijeme su zbog rata, promjene sustava i raseljavanja ljudi izgubljena određena znanja koja su postojala u bivšoj državi u raznim tvrtkama i institucijama. Pod izgubljenim se podrazumijeva da nisu prenesena idućim generacijama.

Prema službenim znanstvenim podacima prve piramide u Egiptu su izgrađene u Staroj državi u razdoblju od 2670. – 2150. god pr.n.e., dakle otprilike prije 4670 godina. Razni drugi izvori navode kako je starost piramida i sfinge puno veća i kreće se do čak 10 000 god pr. n.e. Čak i ukoliko uzmemo manju vrijednost od 4670 godina, jasno je da je to dovoljno daleko da se izgube mnoga znanja. Jedan od takvih značajnijih primjera u povijesti je požar u aleksandrijskoj biblioteci.

Gledajući iz perspektive današnje civilizacije u kojoj živimo, a do koje dopiru samo daleki odjeci starih civilizacija, gotovo da je i nemoguće objektivno sagledati život naših predaka.

Znanja drevnih civilizacija do nas danas dopiru samo u komadićima prenesena kroz priče i legende ili kroz razna učenja. Postoje zapisi o postojanju civilizacija starijih od egipatske i sumerske. Razgledavajući prije nekoliko godina egipatsku izložbu „Faraoni“ u venecijanskom Palazzo Grassi nisam mogao ne osjetiti strahopoštovanje i divljenje spram veličanstvenih kipova i obeliska ispisanih hijeroglifima. Ušavši u Palazzo Grassi imao sam osjećaj da ulazim u neko drugo vrijeme. Čak i danas, tisućama godina nakon propasti, ova civilizacija i dalje govori kroz spomenike koje je ostavila iza sebe. Je li jezik kojim nam govori nama razumljiv ?

Postavivši sebe kao apsolut, današnja civilizacija sagledava sve kroz vlastitu projekciju. Možda je najbolji primjer za to tvrdnja kako smo baš Mi otkrili Ameriku. Kao da Amerika s civilizacijama koje su na njoj živjele nije postojala i prije nas, a postavlja se pitanje koliko je za tamnošnje kulture uopće važno to što smo ih otkrili, budući da smo im već na samom početku donijeli razaranja i pljačku. Slijedeći ovu logiku kojom se vodimo, moglo bi se zaključiti da ono što nismo otkrili niti ne postoji.

Vratimo se na citat iz knjige sa početka ovog teksta koji samo u nekoliko riječi proročanski govori o našoj današnjici: „Jer doći će dani u kojima većina ljudi više neće hteti ni moći da crpi svjetlo i znanje iz viših izvora, nego će kao slepe krtice samo rovariti u materiji. I oni će sebi izgledati mudri. Neće imati unutrašnje svjetlo i u svom neopravdanom ponosu imaće poverenja samo u svojih pet niskih čula“.

Usprkos ubrzanom tehnološkom razvoju, svemirskim letovima, otkrićima novih planeta i zvijezda, razvoju medicine i genetike, stvaranju gotovo neograničenih mogućnosti u genetičkom inženjeringu i traženja gena besmrtnosti, usprkos razvoju komunikacija koje su nam omogućile gotovo trenutnu razmjenu informacija s bilo kime u gotovo bilo kojem dijelu svijeta, čini se da dostižemo točku materijalističkog zasićenja i da zapravo više ne znamo kako dalje. Nikada nismo toliko komunicirali, a istovremeno nismo u komunikaciji bili nikad površniji i međusobno udaljeniji nego danas.

Prihvatanjem samo materijalne strane čovjeka i Prirode, i odbacivanjem duhovnosti, odbačena je i osnova ljudskosti. Čovjek je sveden samo na racionalno biće. A što je s osjećajima, emocijama i intuicijom? Što je s našim snovima bez kojih život ne bi imao smisla? Svedeni su na puku subjektivnost koja se ionako ne može znanstveno dokazati samo zato jer ih je nemoguće izmjeriti. Kao da ono što ne možemo izmjeriti ne postoji. Svjetonazori starih civilizacija u kojima su duh i materija činili jednu cjelinu i međusobno se ispreplitali, nikako se ne uklapaju u naše današnje materijalističke svjetonazore. Jezici kojima govorimo su različiti i zato se ne razumijemo.

U shvaćanju svijeta u kojem si je zapadna civilizacija dala za pravo postaviti se kao apsolutno mjerilo svega, krojeći sliku svijeta po principu sile i nadmoći, a ne ljudskosti, i u kojem su autoritetom znanosti čovjek i naša povijest toliko definirani da više nema gotovo nikakvih pitanja, pojavio se čovjek koji tvrdi da je pronašao piramide u Bosni, a tvrdi i da su veće od egipatskih. Naravno, problem je što se ne uklapaju u postavljenu sliku povijesti.

Otkrivanjem piramida u Bosni, ponovno će se postaviti pitanje povijesti ovih prostora, ali i cijele civilizacije. Koja civilizacija ih je sagradila na ovim prostorima? Koliko su stare? Čemu su služile?

No, postavlja se jedno osnovno pitanje. Hoćemo li ih znati čitati? Jesmo li dovoljno mudri da razumijemo jezik kojim one govore? Hladni racionalizam kojim se kroji današnja slika svijeta nije nam dovoljan da bi razumjeli ove veličanstvene spomenike prošlosti. Morat ćemo zaroniti puno dublje, u naše korijene koje danas tako uporno odbacujemo. Kako bi rekao psiholog C.G.Jung, da bi došli do Svijesti o sebi, moramo najprije zaroniti u dubine našeg Kolektivnog nesvjesnog. Tamo se kriju znanja i iskustva svih civilizacija i mudrost Nebeskih koji su gradili piramide. Sva rasprava oko istraživanja bosanskih priramida može se stoga svesti na nekoliko riječi:

Mudri će ih istraživati, a razumni će im se diviti.

18.02.2007.

Milan Bičić, Pula